

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Силвия Б. Русева

при участието на секретаря **МАРТИНА М. ТРАЙКОВА**
в присъствието на прокурора **Т. Ив. З.**
като разглежда докладваното от Силвия Б. Русева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100603483 по описа за 2022 година

намери за установено следното:

Подадената в срока и по реда на гл. XXI от НПК жалба от подс. Й. Н. Д., подадена чрез защитника му адв. М. К. от САК, е довела до образуването, пред СГС, на въззивно производство за проверка на първоинстанционната Присъда от 26.05.2022 г. по н.о.х.д. № 6288/21 г., по описа на СРС (НО, 96 с-в), с която Д. е бил признат за виновен в престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр. с чл.130, ал.2 НК, наказан с наказание 6 месеца „Лишаване от свобода“, определено му е едно общо най-тежко наказание измежду наложените му такива по НОХД № 20735/16г., по описа на СРС, НО, 105 с-в и НОХД № 695/16г., по описа на СГС, НО, 9 с-в, а именно наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, което да се изтърпи при първоначален общ режим, приспаднато е изтърпяното наказание „Пробация“ и е осъден да заплати разноските по делото.

Жалбата, поддържана в откритото въззивно заседание от подсъдимия и неговия защитник, е с искане за оправдаване (чл. 336, ал.1, т.3 НПК) и приведени оплаквания за неправилен подход на СРС при оценката на доказателствата и приложението на материалния закон. Процесуалните аргументи срещу присъдата са сведени до това, че според защитата първата инстанция е кредитирала само доказателствата, подкрепящи обвинението и е игнорирала останалите, като например показанията на свидетелите Н. Д.а, В., П. и Ц.. Иска се подсъдимият да бъде оправдан, в алтернативност – да се

приложи института на давността по чл.82,ал.1,т.5 НК или да бъде изменена присъдата, в частта, в която е определено наказание „Лишаване от свобода“, като се наложи друг вид наказание, а именно „Пробация“, предвид влошеното здравословно състояние на подсъдимия. Като последна алтернатива се иска от съда да отмени присъдата, като постановена в нарушение на правата на подс. Д. /предвид, че се твърди, че неаргументирано от СРС е отдадено предпочитание на подкрепящите обвинението доказателства/ и делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на СРС.

Прокурорът при СГП счита, че са налице предпоставките, визирани в чл.334,т.4 от НПК за отмяна на първоинстанционната присъда и приложението на чл.254,ал.1,т.3 НПК,като основание за това намира в разпоредбата на чл.82,ал.5,вр. с ал.1,т.5 НПК.

СГС прецени, че следва да измени обжалваната присъда, като аргументите за това са следните:

Първата инстанция не е допуснала пороци в установяването на фактите. Те са били изследвани в рамките на предявените с обвинението обстоятелства, без да бъдат „надскачани“ в тежест на подсъдимия и за целта Районният съд е събрал всички необходими доказателства, които е анализирал подробно и обективно, без да фаворизира „обвинителните“ такива и да им придава предварително определена сила. По тази причина не се и наложи, във въззивното производство, да се провежда допълнително съдебно следствие (чл. 327, ал.3-4 НПК) или да се привнасят „нови фактически положения“ (чл. 316 НПК). Основните съставомерни факти, които СРС е установил и, които могат да бъдат изцяло споделени, са свързани със събитията около проявената от подс. Д. към св. Р. К. физическа агресия и нанесената ѝ лека телесна повреда, както и вербалната агресия, която упражнил спрямо нея.

На 28.08.2019г., около 16.30 часа,св. К. била в сградата на 3 РУ-СДВР, находяща се в гр.София, ул.***** – в приемната на районното управление, тъй като била призована за разпит от разследващ полицай. Тъй като след неколkokратно позвъняване до разследващия, св. К. не успяла да се свърже с него, тя излязла пред сградата на 3 РУ. По същото време, на стълбите пред сградата се намирал подс. Д., заедно с майка си - св. Н. Д.а, тъй като искал да подаде жалба заради нанесен му побой по-рано същият ден. Около 16.45 часа без причина, подс. Д. нанесъл ритник в бедрото на левия крак на св. К., с което ѝ причинил лека телесна повреда, изразяваща се в мекотъканна травма на бедрото, което нараняване реализира медико-биологичния признак „болка“,без разстройство на здравето.Свидетелката К., която не го познавала и останала изненадана от поведението му, го попитала защо я е ударил, на което подсъдимият отговорил псувайки я. Св. К. се развикала за помощ. Свидетели на инцидента станали полицейските служители М.Д. и Ф..И., които веднага задържали подс. Д. в 3 РУ-СДВР на основание чл.72,ал.1т.1 ЗМВР.

Първата инстанция не е допуснала пороци при формиране на вътрешното си убеждение, защото всички доказателства, които е събрала, са били подложени на внимателна проверка и оценени в съвкупност.

Главният проблем, поставен във въззивната жалба на подсъдимия, касае анализа на свидетелските показания, защото СРС е бил упрекнат в неоснователно отдадено доверие на казаното от свидетелите М.Д. и Ф..И., както и от самата св. К..

Първоинстанционният съд много внимателно е анализирал и съпоставил показанията на двете групи свидетели – от една страна показанията на свидетелите Р. К., М.Д. и Ф..И., които твърдят, че подс. Д. безпричинно е изритал К. в левия крак и от друга страна – показанията на свидетелите А. В., Я. Ц., Б. П. и Н. Д.а, които твърдят, че подсъдимият не я е изритал.

Когато свидетелите са очевидци на възпроизведените от тях обстоятелства относно деянието и неговото авторство и, когато съдът се убеди в достоверността на показанията им, съобщените факти съставляват използваеми в наказателното производство преки доказателства. Именно такъв е процесният случай, отделно че М.Д. и Ф..И. са лица, без пряка заинтересованост от изхода на делото и без установен мотив да лъжесвидетелстват и са съобщили пред СРС информация за поведението на подс. Д., съвпадаща изцяло с предявените в обвинението съставомерни признаци на деянието по чл. 131, ал.1, т.12, вр. с чл.130, ал.2 НК.

Отделно от това, фактите и обстоятелствата от предмета, са изложени в показанията на Р. К. по такъв начин, че изцяло съвпадат с казаното от свидетелите Д. и И., които са безпристрастни и незаинтересовани.

СГС намира за правилен изводът на първата инстанция, че са вътрешно противоречиви показанията на втората група свидетели и, че са дадени с тенденция да оневинят подс. Д., както са правилни и възприятието на СРС в какво точно са противоречията и изводът, че не следва да се кредитират.

Много подробно СРС е анализирал показанията на св. Д., от които е видно, че заедно с подсъдимия е била единствено майка му Н. Д.а, което оборва показанията на свидетелите Я. Ц., А. В. и Б. П., че са били пред районното управление заедно с подсъдимия и майка му. Налице е и противоречие в показанията на самите свидетели относно това кой, кога и как е дошъл пред 03 РУ-СДВР, къде се е намирал, кога и къде е бил задържан подсъдимият. Така например св. А. В. твърди, че подс. Д., майка му и св. Я. Ц. са дошли пред 03 РУ-СДВР с такси. Обратно на това, св. Я. Ц. заявява, че са отишли пред районното управление пеша. Св. Н. Д.а заявява, че само тя и сина ѝ са пристигнали с такси, а св. Я. Ц. е дошла след това със св. В.. Св. В., от друга страна, заявява че подс. Д. е бил задържан без причина пред 03 РУ-СДВР, като не е влизал изобщо в районното управление, в какъвто смисъл са и показанията на св. Д.а, докато св. Ц. твърди, че подс. Д. е влязъл сам в сградата на 03 РУ-СДВР и не е бил задържан от полицаи, докато пък Д.а и В. твърдят, че са били непосредствено до подсъдимия в момента, в който го задържат полицейските служители.

СРС е обърнал и внимание на заявеното от св. Д.а, която не отрича да е имало конфликт между сина ѝ и св. К., като на зададените от съда въпроси избягва конкретен отговор по какъв начин подс. Д. е „отблъснал“ св. К., внимателно подбирайки думите си.

Подробно, първоинстанционният съд е анализирал и противоречията в показанията на

св. Б. П., който твърди, че подс. Д. сам е излязъл от сградата на 03 РУ-СДВР и го помолил да даде телефонния си номер, тъй като го обвинявали в „скандал с гражданка“, след което подс. Д. си тръгнал сам. От една страна, посоченото от св. П. противоречи на заявеното от св. Д.а, че последният е дошъл при нея, св. Я. Ц. и св. А. В., като сам си предложил услугите, преди да задържат подсъдимия. От друга страна, напълно нелогично звучи заявеното от св. Д.а, че случката със св. К. е станала за секунди и веднага подсъдимият е бил задържан от полицейски служители, като същевременно св. П. е дошъл при тях и то преди да задържат подсъдимия, за да предлага „услугите си“.

Така, че въззивното оплакване за „недоказаност“ на обвинението СГС намери за лишено от основание.

В горния смисъл, въззивния съд намери, че възражението на защитата и подсъдимия, че „Цялото обвинение е изградено единствено върху сведения на три лица, които са призовани като свидетели на прокуратурата“ също за неоснователно.

Относно възражението срещу заключението на СМЕ, че не е извършена своевременно, „реализирана единствено върху сведенията на свидетелите“ и, като такава, необективна, незадълбочена и повърхностна, въззивния съд намира, че и това възражение е неоснователно.

Фактът, че св. К. не се е освидетелствала при съдебен медик относно вида и характера на телесните ѝ повреди своевременно, не опровергава нейните показания относно нанесеното ѝ телесното увреждане от страна на подсъдимия. Самата пострадала е заявила неколккратно нежеланието си да бъде ангажирана с процесния случай. С оглед императивната разпоредба на чл. 144, ал. 2, т. 2 НПК, органите на ДП са постановили изготвяне на СМЕ за установяване на характера и вида на телесната повреда и изготвилото я вещо лице изрично сочи, че експертизата е по писмени данни и се основава единствено на показанията на свидетелите, в частност на тези на пострадалата К.. Вещото лице е категорично и, че при липсата на медицинска документация и по-подробни данни от страна на пострадалата, следва да се приеме, че ѝ е причинена травма с възможно най-нисък интензитет, а именно „контузия“ или „ударено място“, което отговаря на медикобиологичния признак „болка“. В този смисъл възраженията на защитника биха били основателни, ако вещото лице бе констатирало наличието на по-тежка по характер и вид телесна повреда, без да има доказателства за това, вкл. и СМУ. Идентичния извод на първоинстанционния съд, че в случая се касае за причиняване на най-леката по вид, форма и класификация телесна повреда, която настъпва във всички случаи на несени травматични увреждания и, че в този смисъл причиненото травматично увреждане е безспорно доказано, въззивния съд намира за правилен. Въззивния съд се солидаризира с мнението на първата инстанция и относно това, че, ако се приеме противното, ще следва, че във всички случаи на неосвидетелстване на пострадалото лице, поради субективни или обективни причини, не може никога да бъде доказано наличието на причинена телесна повреда, а такава теза, освен че не намира подкрепа в константната съдебна практика по този въпрос, противоречи и на разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК, която забранява доказателствата и средствата за тяхното

установяване да имат предварително определена сила.

Въззивния съд намира за правилно и решението на първата инстанция във връзка с горното да кредитира изцяло заключението на изготвената по делото СМЕ като пълно, обективно и обосновано и като кореспондиращо и с показанията на пострадалото лице, вкл. относно механогенезата на получаване на телесното увреждане.

Настоящата съдебна инстанция също намира, че заключението на съдебно-медицинската експертиза още веднъж затвърждава правдивостта на показанията на свидетелите К., Д. и И..

Поради всичко гореизложено, СГС намира, че деянието на подс. Д. законосъобразно е било квалифицирано като престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. с чл. 130, ал. 2 НК.

Правилно първоинстанционния съд е приел, че с нанасянето на удар с ритник в бедрото на левия крак на К., подс. Д. е причинил лека телесна повреда на последната, изразяваща се в мекотъканна травма на бедрото реализирала медико-биологичния признак „болка“, без разстройство на здравето.

Правилен е и изводът, че деянието е извършено по хулигански подбуди, доколкото същото е осъществено на публично място и то пред сграда на полицейско управление и доколкото от начина и характера на посегателството личат явно демонстрирано пренебрежение и незачитане на установените правила в обществото и правопорядъка. Че именно Т.а е квалифициращото обстоятелство сочи и факта, че подс. Д. не се е познавал отпреди с К., нито е имал предходен конфликт с нея или друг личен мотив да извърши деянието.

В този смисъл неоснователно е възражението на защитата, че не са налице хулиганските подбуди и, че се касае за наказателно дело от частен характер.

Изводите на СРС относно формата на вината „пряк умисъл“, при която е действал подс. Д. също се споделят от настоящия състав на СГС, доколкото подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на своето деяние, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал тяхното настъпване, а хулигански подбуди, с които е действал проличават от факта, че не е познавал пострадалата и, че не е имало каквато и да е причина или личен мотив за осъществяване на деянието срещу нея, като подсъдимият е извършил последното, демонстрирайки явното си неуважение към обществото и установения правов ред в страната публично.

По наказанието :

Наложено от първата инстанция наказание на подсъдимия Д. за извършеното от него престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 2 от НК в размер на 6 месеца „Лишаване от свобода“ при първоначален общ режим, решаващото мнозинство от съдебния състав намери за несъразмерно тежко, поради което и счете, че следва да бъде изменено.

Освен отчетените от първоинстанционния съд отегчаващи отговорността обстоятелства и повишаващи обществената опасност на деянието и дееца, мнозинството от настоящият състав констатира и смекчаващи такива, които следва да намерят своето правно отражение при индивидуализацията на наказанието. През призмата на смекчаващи отговорността обстоятелства, мнозинството третира здравословното състояние на подс. Д., вкл. наличието на експертно решение, констатиращо трайно намалената му трудоспособност. Видно от представената медицинска документация, подсъдимият е с тревожно разстройство, хроничен персистиращ хепатит, увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия, които са обусловили и намалената му на 50% работоспособност. Не без значение е обстоятелството, че при подсъдимото лице са налице данни за паническо разстройство и алкохолна съобусловеност, както и фактът, че същият е лекуван неколkokратно през годините.

На следващо място, като смекчаващо обстоятелство съдът приема и факта, че към момента на деянието подсъдимият е бил в състояние на обикновено алкохолно опиване – лека към средна степен, което не е нарушило психичните му годности да разбира и ръководи постъпките си, но е бил налице занижен самоконтрол и волева улесненост съгласно заключението на изготвената съдебно- психиатрична експертиза. Данните за предходна конфликта ситуация, в която се е намирал подсъдимият Д. преди инкриминираното деяние, на свой ред също са се отразили на емоционалната му адекватност и допълнително са отслабили волевите му задръжки.

С оглед така отчетените особености на случая, мнозинството от въззивния състав прие, че съответно на престъплението и способстващо за изпълнение на целите по чл. 36 от НПК се явява наказанието „Пробация“, изразяващо се в пробационни мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК, а именно - "Задължителна регистрация по настоящ адрес" и "Задължителни периодични срещи с пробационен служител" за срок от една година за всяка. Периодичността на пробационната мярка "Задължителна регистрация по настоящ адрес" следва да бъде 2 пъти седмично. Въпреки, че подсъдимият е осъждано лице, то за поправянето на същия не е наложително и целесъобразно да бъде изолиран в пенитенциарно заведение.

В рамките на определения срок на действие и изпълнение на пробационните мерки на подс. Д. ще е предоставена една обективна, но и последна възможност същият да спазва занапред законите в страната, обществения ред и неприкосновеността на личността на гражданите, преосмисляйки своето престъпно поведение. Така определените пробационни мерки биха помогнали на подсъдимия да формира трайни задръжки в съзнанието си към извършването на престъпления от общ характер, както и за изграждането на морални ценности към зачитане и уважаване на личността на гражданите от засягане с противоправни посегателства.

С оглед така измененото наказание следва да отпадне и приложението на разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от НК, както и групирането на предходно наложените наказания по НОХД 695/2016 г., по описа на СГС и по НОХД 20735/2016 г., по описа на СРС.

Гореизложеното налага обжалваната присъда да бъде изменена в частта относно наказанието, поради което - в съответствие с чл. 337, ал. 1, т. 1 НПК, Софийският градски съд, НО, II въззивен състав:

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда от 26.05.2022 г. по н.о.х.д. № 6288/21 г., по описа на СРС (НО, 96 с-в), като вместо наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, налага на подс. Й. Н. Д. наказание „Пробация“, изразяващо се в пробационни мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК, а именно - "Задължителна регистрация по настоящ адрес" и "Задължителни периодични срещи с пробационен служител" за срок от една година за всяка с

периодичност на пробационната мярка "Задължителна регистрация по настоящ адрес" 2 пъти седмично.

ПРИСПАДА на основание чл.59,ал.1,т.1 от НК от наложеното наказание „Пробация“ времето, през което подс. Й. Н. Д. е бил задържан по реда на ЗМВР за срок до 24 часа на 28.08.2019г., като един ден „Задържане под стража“ се зачита за два дни „Пробация“.

ОТМЕНЯ постановеното на основание чл.68,ал.1 НК изтърпяване на определеното общо най-тежко наказание измежду наложените му такива по НОХД № 20735/2016г., по описа на СРС, НО, 105-ти състав и НОХД № 695/2016г., по описа на СГС, НО, 9-ти състав „Лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години, вместо което отлага изпълнението на същото на основание чл.66,ал.1 НК за изпитателен срок от 5 /пет/ години.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____